

»Der skal ikke længere være mørke i landet, der nu er i trængsel.« Esajas. 8,23

Fred

Dette ord indtager en stor plads i evangeliet. Det er et ord ovenfra og forstås kun ved Ånden. De fleste synes ikke at have vanskeligheder ved at forstå, hvad fred er, men vandrer de med Herren Jesus, opdager de efterhånden, at deres egen mening om fred er en hindring for, hvad Han mener dermed.

I må ikke mene

Herren sagde: »I må ikke mene, at Jeg er kommen for at bringe fred på jorden« (Matt. 10,34). I dette ord af Jesu mund møder Ordets tveæggede, skarpe sværd os og trænger dybt ind i vort hjerte – så dybt, at det dømmer vore meninger om fred (Hebr. 4,12).

Ved juletid lød det fra den mangfoldige himmelske hærskare: »Fred på jorden« (Luk. 2,14), og den apostoliske velsignelse lyder således: »Nåde være med eder og fred fra Gud, vor Fader, og Herren Jesus Kristus!« Og dog siger denne Herre: »Jeg er ikke kommet for at bringe fred på jorden!« og advarer os mod alligevel at mene det.

Hvis vi mener det og holder fast på vor mening, bringer vi vort liv i fare – men det tænker kun få på. Faren består i, at vi kommer bort fra det store bud, ethvert Guds barn er underlagt: »Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit hjerte og din næste som dig selv.«

Dette bud tilsiger os at elske vor næste, som vi elsker os selv. Det gjorde vor Frelser. Han elskede sig selv og ønskede sig derfor altid kun det bedste – og det bedste er og forbliver uimodsigeligt *Guds vilje*. Han elskede aldrig, end ikke i Getsemane, noget »bedre« end Faderens vilje. Han elskede med andre ord aldrig sig selv på bekostning af Guds vilje. Sådan er kærligheden!

Den er imidlertid uønsket her på jorden. Da Guds kærlighed blev åbenbaret i Jesus af Nazaret, »fik den kærligheden at føle« – den blev mødt med modsigelse, især fra pæne menneskers side, med vrede og had, til sidst med døden på et kors.

Det er sådan, Guds børn er kaldet til at elske sin næste – altså aldrig ved at tilsidesætte Guds vilje. Fred er ikke fredsommelighed. Fred er kærlighed, hellighed og sandhed.

Jeg er ikke kommen for at bringe fred, men sværd

Det sværd, Jesus kom for at bringe, er Ordets sværd (som udgår af hans mund, Åbenb. 1,16, 2,12, 19,15 og Hebr. 4,12).

Det er Guds kærligheds og Sandheds sværd, der dømmer vore meninger for at kunne benåde os med Guds mening. Det møder indædt modstand langt ind i menighedens rækker.

I det ord er der salt.

Der er også salt i apostelens ord: »Hold fred med alle mennesker, så vidt det står til jer« (Rom. 12,18). Paulus vil ikke, at Guds børn skal være besværlige, uomgængelige mennesker, der ikke er til at have med at gøre. Guds børn søger ikke strid – de elsker deres næste, hvem han end er, søger at gøre det gode for ham, er hjælpsomme, tjenstvillige, gavmilde – opstår der imidlertid en situation, hvor de kun kan gøre deres næste tilpas på bekostning af, at de fornægter Herren eller tilsidesætter hans vilje – en situation, hvor de kun kan holde fred, hvis de tier i stedet for at tale og påpege Guds vilje, da er det dem ikke muligt at holde fred – da må de forblive »på Sandhedens side« og skabe splid. Gør de ikke det, risikerer de at miste deres salt.

Fred i familien

Der er ingen, vi holder mere af end vore kære – fader, moder, søn, datter, og der er ingen, vi hellere vil holde fred med end disse. Herren siger imidlertid: »Den, som elsker fader og moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn og datter mere end mig, er mig ikke værd« (Matt. 10,37).

Således taler Guds kærlighed om den sag. Det er Ordets skarpe sværd, der dømmer vore meninger herom.

Intet ord er sværere at følge end dette. Det taler ikke om at ophøre med at elske sin fader og moder, sin søn og datter, men om at elske dem ret, d.v.s. ved aldrig at tilsidesætte Guds vej og vilje. Det taler ikke om at udskifte vor kærlighed til dem med ligegyldighed, men om at elske dem sådan, at det kan blive dem til evig gavn. Sætter vi dem forud for Gud, elsker vi dem til skade for dem.

Vor Frelser går så vidt, at han siger: »Jeg er kommen for at volde splid imellem en mand og hans fader, mellem en datter og hendes moder, og mellem en svigerdatter og hendes svigermoder, og en mand skal få sine husfolk til fjender« (Matt. 10,35-36). Skal en familie blive frelst, må der som regel splid til, thi venlighed, eftergivenhed, fredsommelighed har hverken salt eller kraft dertil.

Da Bakht Singh blev frelst, forlod hans hustru og søn ham, og hele hans familie vendte ham ryggen. Da Max Ekholm

i Finland blev frelst, sagde hans hustru: »Det er ikke den mand, jeg blev gift med!« og hans bekendte undveg ham på gaderne, når de mødte ham. Jeg skrev sidste gang om Thyra og min dåb. Med den gik dejlige venskaber tabt.

Enhver prøve sig selv: hvad er det første i dit liv, Guds vilje eller din familie?

Ramilds hustru kaldte ham »du kære på andenpladsen!« og det elskede han at høre.

Han rejste helt op til Stockholm for at bede Birgitta, inden hun blev min hustru, om at tænke tilsvarende om mig.

Den kødelige familieidyl svarer ikke til C. T. Studds ord om, at familien er forenet for at kæmpe for Herren og følge Ham hele vejen. Vidunderligt, hvor det sker i Ånd og Sandhed, i den kærlighed, vor Herre Jesus åbenbarer.

Fred i menigheden

Hvis vi som Luther definerer fred som enhver person og enhver ting på rette plads, da er det en hjælp til at tænke ret om fred i forsamlingen.

Man skulle tro, at det er let at holde fred blandt Guds børn, altså fred imellem mennesker, der har fred med Gud ved vor Herres Jesu blod. Men som i Korint er der kødeligt sindede i forsamlingen. De forstår verdens tanker og argumenter bedre end Guds.

Den rette plads for kødelige kristne er spædbørnenes plads (1. Kor. 3,1), men den plads er ikke nem for kødet at acceptere og ikke nem for de åndelighedsindede at anvise dem på den rette måde.

Bibelnoterne i disse måneder viser, hvorledes Peter søgte at anbringe enhver kristen på hans rette plads i samfundet, i ægteskabet og i menigheden. Paulus' breve til korinterne viser, hvor svært det er.

Vor Herre Jesus sagde det med disse ord: »Hav salt i jer selv og hold fred med hverandre« (Mark. 9,50)

Fred i menigheden er ikke fred for enhver pris, altså heller ikke her fredsommelighed. Det er en fred, der aldrig tilsidesætter Guds vilje, Guds tanker og Guds veje. Det er således aldrig en fred, hvorved vi mister vort salt.

Ordets skarpe sværd må ikke erstattes af menneskeords behagelige tone. Vel lyder de mere kærlige og forstående, men de gør mere skade end gavn. De skaber måske »fred, fred«, men de oplader ikke en rigdom *af fred og sandhed* (Jerem. 33,6).

»Fred være med eder fra Gud, vor Fader, og Herren Jesus Kristus!«

Stefanus

Bibelen er tilbageholdende med personbeskrivelser. Tænk, hvad der kunne være skrevet om Peter og Johannes og de andre apostle! Det er derfor påfaldende, at hele to kapitler i Ap. G. er helliget skildringen af Stefanus, den første martyr. Gud vil, at vi skal lytte til ham, tage ved lære af ham og stadig vende tilbage til ham.

Han var en velanskreven mand (Ap. G. 6,3). Ingen kunne kritisere ham for for-sømmelighed, dovenskab, uredelighed og lignende. Der stod respekt om ham.

Han var fuld af Ånd og visdom, fuld af tro, fuld af nåde og kraft (6,3, 5 og 8 og 7,55). Han blev ligesom sin Herre og Frelser anklaget for at tale bespottelige ord imod Gud og imod loven (6,11-14). Medens han lyttede til anklagerne, var hans ansigt som en engels (6,15).

Hans forsvarstale er den længste prædiken i Ap. G. Ingen af hans åndelige barns, apostelen Paulus' prædikener optager så megen plads. Det er altså en forkyndelse af grundlæggende betydning. Men den faldt ikke i god jord. Den kostede ham livet. Hvad er det væsentlige indhold i hans »Bibeltimer«? (Han gør jo ikke andet end at gennemgå Bibelhistorien i store træk!)

Han forkynder, at *Guds udvalgte folk aldrig har ladet Gud være deres Herre i absolut betydning*. Kun nogle få gjorde det, og de blev altid forfulgt, stødt ud eller ihjelslået. Folket var altid stivnakket, uomskårne på hjerter og øren og stod altid Helligånden imod (7,51-53).

Han fremhævede, at end ikke så gode tanker som at bygge Gud et tempel i Jerusalem bestod i Herrens lys, thi »Den Højeste bor ikke i huse, gjort med hænder, men som profeten siger: Himlen er min trone, og jorden er mine fødders skammel. Hvad for et hus vil I bygge mig? siger Herren, eller hvor er stedet, jeg skulle hvile på? Er det ikke min hånd, som har skabt alt dette?« (7,48-50).

Stefanus var den første i den første menighed, der forkyndte den fuldkomne

frihed fra de to kræfter, der altid har truet og truer Guds hellige. Den ene er loven, den anden denne verdens tanker og veje. Loven bandt indtil Stefanus menigheden til templet i Jerusalem, hvor de dagligt kom til de faste bedetimer (Ap. G. 2,46 og 3,1). Loven havde ikke sluppet sit greb om dem, end ikke over apostlene. Derfor var deres vidnesbyrd begrænset, men efter Stefanus' martyrium omspændte det hele den daværende verden (8,1).

Hovedindholdet i hans forsvars- og angrebstale var, at verdens ånd og tanker havde taget magten over Guds udvalgte folk. Israels folk havde tilpasset sig verden i en sådan grad, at dets vidnesbyrd ville være udvisket, hvis ikke Gud havde oprejst profeterne.

Den samme fare var allerede til stede i den første menighed, men Gud oprejste Stefanus for at afbøde den, før den havde vundet overhånd. Således fik han en aldrig ophørende indflydelse på kristenheden siden da. Hans åndelige barn, som han havde født med martyriets smerte, apostelen Paulus, fulgte tæt i hans spor. Ingen har forkyndt nådens ubegrænsede herredømme og lovens ophør mere lidenskabeligt end han (tænk blot på Galaterbrevet), og ingen har forkyndt den fuldkomne frigørelse fra denne verdens magter, tanker og metoder mere udholdende end han.

Paulus uddybede, hvad Stefanus antydede i sin mægtige tale: Guds folk er og forbliver fremmede og udlændige her på jorden, og menigheden er ikke som templet i Jerusalem en bygning, ej heller bundet til nogen bygning gjort med hænder, men er et åndeligt hus, der erfares som sådant, når to eller tre er sammen i Jesu navn – et åndeligt tempel, der er et bedehus for alle folkeslagene – den er Kristi legeme, hvor kun hans (hovedets) visdom og tanker råder – den er i Ånden sat med Ham i den himmelske verden højt over enhver magt og myndighed – således er den et åndeligt folk, født ovenfra til konger og præster for Gud.

De apostoliske breve

vidner om Stefanus' vedvarende og afgørende indflydelse. Vi ved ikke, hvem der har skrevet Hebræerbrevet, men det er tydeligt, at han vil hjælpe hebræerne til ikke at blive trætte af at være fremmede og udlændinge uden sikkerhed og rettigheder her på jorden. Der var opstået en længsel hos dem efter at vende tilbage til templet i Jerusalem med dets præsteskab, men brevskriveren viser dem, at det vil betyde et tilbageskridt til det gamle, der i Guds øjne er forbi.

Længselen efter sikkerhed er aldrig uddøet i kristenheden. Derfor må åbenbaringen af menigheden som Guds åndelige hus og som Kristi legeme uafslutteligt fornyes, så det ikke synker ned til at blive en død sandhed, men forbliver Guds levende og levendegørende, befriende og forfriskende »nyhed«.

Men Paulus har mere end nogen anden forstået Stefanus. Ingen har som han åbenbaret Guds hemmelighed, menigheden (tænk blot på Efeserbrevet), og ingen har som han måttet lide under menighedens tilbøjelighed til at følge verdens tanker og veje (tænk blot på korinterbrevene)

Det er umuligt for kødet at fatte Åndens ord. Kødet er fjendskab imod Ånden, selv når det er kristeligt kød (Rom. 8,6). Det skyldes, at kødet altid vil bevare sit liv. Det ser ikke, at det er et glædesbudskab at slippe af med sig selv.

Jeg, der skriver dette, er en dværg i sammenligning med Stefanus og Paulus. Jeg er langt fra udlært i deres skole. Men Gud har lagt en længsel i mit hjerte efter at følge dem – og det, tror jeg, har han gjort hos mange andre. Vi erkender og bekender, at vi har svigtet alt for ofte – men det har ikke ført til, at han har taget denne længsel fra os – han har snarere forstærket den.

»På denne klippe vil JEG bygge *min* menighed,« sagde vor Frelser. Derfor sker det!